

L. DŽ. ŠEN

OPAKI
MOMAK

Preveo
Saša Novaković

■ Laguna ■

Naslov originala

VICIOUS
Sinners of Saint
L. J. Shen

Copyright © 2016. VICIOUS by L.J. Shen
Translation copyright © 2020 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*„Volim te kao što određene mračne stvari treba voleti,
tajno, između senke i duše.“*

– Pablo Neruda, Sto ljubavnih soneta

Za Karen O'Haru i Džozefinu Makdonel

Muzika za knjigu

„Bad Things“ – Mašin Gan Keli Eks Kamila Kabeljo

„With or Without You“ – U2

„Unsteady“ – Eks Ambassadors

„Fell In Love With a Girl“ – Vajt Strajps

„Babu It's You“ – Smit

„Nightcall“ – Kravinski

„Last Nite“ – Strouks

„Teardrop“ – Masiv Atek

„Superstar“ – Sonik Jut

„Vienna“ – Bili Džoel

„Stop Crying Your Heart Out“ – Oejzis

Cvetanje trešnje slavi se u japanskoj kulturi stotinama godina. Ono označava krhkost i veličanstvenost života. Podseća nas na to koliko je život, gotovo nepodnošljivo lep i bolno kratak.

Kao i ljubavne veze.

Budite mudri. Pustite da vas srce vodi. A kada pronađete nekoga ko je toga vredan – ostanite s njim, ne ostavljajte ga.

Prva poglavlje

Emilija

BAKA MI JE JEDNOM rekla da su ljubav i mržnja isto osećanje izraženo u različitim okolnostima. Strast je ista. Bol je isti. Čudnovata uzbuđenja koja pene u grudima? Ista su. Nisam joj verovala dok nisam upoznala Barona Spensera. On je postao moj košmar.

Onda je košmar postao stvarnost.

Mislila sam da sam mu pobegla. Bila sam čak toliko glupa da pomislim da će zaboraviti da sam postojala.

Ali kada se vratio, udario je jače nego što sam verovala da je moguće.

I kao domine – pala sam.

Deset godina ranije

Samo jednom pre toga ušla sam u tu veliku kuću; onda kad se moja porodica doselila u Todos Santos. A to je bilo pre dva meseca. Tog dana stajala sam kao ukopana na istom tvrdom parketu koji nikad nije škripao.

Mama me je munula laktom u rebra. „Znaš da je ovo najčvršća podna obloga koja postoji?“

Zaboravila je da pomene da pripada muškarcu sa najtvrdim srcem na svetu.

Nikako nisam razumela zašto su tako bogati ljudi potrošili toliko para na tako tužnu i depresivnu kuću. Deset spavaćih soba. Trinaest kupatila. Sala za vežbanje i spektakularno, dramatično stepenište. Najbolji materijali i oprema koji se mogu kupiti... i ne računajući teniski teren i bazen od dvadeset metara, sve je bilo u crnom.

Čim se uđe na gvoždem okovana vrata, crnilo bi gušilo svaku prijatnu emociju koja bi se mogla javiti. Dekorater im je sigurno bio vampir iz srednjeg veka, sudeći po hladnim, beživotnim bojama i džinovskim gvozdenim lusterima koji su visili sa tavanica. Čak je i pod bio toliko taman da sam imala utisak kao da lebdim iznad ponora, na delić sekunde od pada u ništavilo.

Kuća sa deset spavaćih soba za troje ljudi – od kojih dvoje gotovo nikad nisu bili tu – a Spenserovi su odlučili da svoju porodicu smeste u stan za poslugu pored garaže. Bio je prostraniji od naše iznajmljene drvene kućice u Ričmondu u Virdžiniji, ali sve do tog trenutka, to mi je budilo revolt.

Ali ne više.

Sve u vezi sa vilom Spenserovih dizajnirano je s namerom da zastraši i potčini. Bogato i raskošno a ipak u mnogo čemu siromašno. To nisu srećni ljudi, pomislila sam.

Zagledala sam se u svoje cipele – bele, plitke, ravne, platnene espadrile na kojima sam naškrabala raznobojne cvetiće da sakrijem činjenicu da su jeftina imitacija skuplje obuće – i progutala sam knedlu, osećajući se beznačajno čak i pre nego što me je *on* degradirao, umanjio i omalovažio. Pre no što sam ga uopšte upoznala.

„Pitam se gde li je?“, mama je prošaputala.

Zadrhtala sam od eha koji je odzvonio hodnikom odbijajući se od golih zidova. Htela je da zamoli da nju i tatu plate dva dana ranije jer smo morali da kupimo lekove za svoju mlađu sestru Rozi.

„Čula sam neke zvuke iz one sobe.“ Pokazala je na vrata na suprotnoj strani zasvođenog foajea. „Idi, pokucaj. Čekaću te u kuhinji.“

„Ja? Zašto ja?“

„Zato“, rekla je, probovši me pogledom koji se zario u moju savest, „što je Rozi bolesna, a roditelji su mu otputovali iz grada. Ti si njegovih godina. Tebe će saslušati.“

Uradila sam kako mi je rečeno – ne zbog mame, već zbog Rozi – ne razmišljajući o posledicama. Sledećih nekoliko minuta koštalo me je cele poslednje godine srednje škole i bili su glavni razlog što sam odvojena od porodice sa osamnaest godina.

Opaki je mislio da sam otkrila njegovu tajnu.

Ali nisam.

Mislio je da sam znala zbog čega se raspravljao tog dana u toj sobi.

A nisam imala ni najmanju predstavu.

Sećam se samo da sam se odvukla do pragu još jedne mračne sobe, spremila se da pokuacam kad sam čula dubok, škripav glas starijeg muškarca.

„Znaš pravila, Barone.“

Muškarac. Verovatno pušač.

„Sestra mi je rekla da je opet sekiraš.“ Muškarcu su se reči nerazgovetno slile s jezika pre no što je podigao glas i udario šakom o nešto tvrdo. „Dosta mi je više tvog nepoštovanja.“

„Jebi se.“ Čula sam miran i sabran glas mlađeg muškarca. Zvučao je kao da ga sve to... zabavlja? „I jebala te ona. Čekaj, jesi zato došao, Derile? Hoćeš da se ogrebeš kod sestre? Dobra vest za tebe: otvorena je za sve vrste poslovnih ponuda, ako imaš novca da platiš njene usluge.“

„Pogana usta imaš, pizdo mala.“ Šljās. „Majka ti se ne bi ponosila.“

Tišina, a onda. „Pomeni još jednom moju majku, i daću ti dobar razlog da ugradiš one dentalne implante o kojima si razgovarao s mojim ocem.“ Glas mlađeg muškarca bio je

natopljen gnevom, i zbog toga sam pomislila da možda nije onako mlad kako je moja majka rekla.

„Ostani gde si“, mlađi glas je upozorio. „Sad mogu da te userem od batina. I da znaš sve vreme sam u iskušenju da to i uradim. Gotovo je. Završio si sa svojim sranjima.“

„A šta te je navelo da pomisliš da imaš izbora?“ Stariji čovek mračno se nasmejao.

Osetila sam njegov glas u kostima, kao da mi otrov jede skelet.

„Zar nisi čuo?“ mlađi muškarac zaškrgutao je zubima. „Volim tuču. Volim bol. Možda zato što mi je tako lakše da se pomirim sa činjenicom da ću te ubiti jednog dana, Derile.“

Dah mi je stao, bila sam previše zapanjena da se mrdnem. Čula sam glasan udarac, onda se neko zateturao, i povukao kojekakve predmete dok je padao na pod.

Htela sam da pobegnem – razgovor očigledno nije bio namenjen mojim ušima – ali uhvatio me je nesprennu. Pre no što sam shvatila šta se dešava, vrata su se silovito otvorila i našla sam se oči u oči sa dečkom otprilike mojih godina. Kažem dečkom, mada ničeg dečakog nije bilo u njemu.

Stariji muškarac iza njega je ustao, zadihan, povijen, s rukama na stolu. Knjige su ležale oborene oko njegovih nogu, a usna mu je bila rasečena i krvava.

Soba je, u stvari, bila biblioteka. Uzdižući se od poda do plafona, police od orahovine pune knjiga u tvrdom povezu stajale su poredane duž zidova. Osetila sam žiganje u grudima jer sam nekako znala da nema šanse da mi ikad dozvole da tu uđem.

„Šta radiš tu, jebote?“ tinejdžer je proključao. Oči su mu se suzile. Imala sam osećaj kao da me gleda preko nišana puške.

Sedamnaest? Osamnaest? I to što smo bili otprilike istih godina, samo je pogoršalo situaciju. Oborila sam glavu, obrazi su mi se zacrveneli sa dovoljno vreline da spali celu kuću.

„Jesi li prisluškivala?“ Mišići vilice su mu se zgrčili.

Mahnito sam odmahнула glavom odrečno, ali to je bila laž. Nikad nisam umela da lažem.

„Ništa nisam čula, kunem ti se.“ Zagrcnula sam se, reči su me gušile. „Moja mama radi ovde. Nju sam tražila.“ Još jedna laž.

Nikad nisam bila plašljivica. Uvek sam bila ona hrabra. Ali u tom trenutku nisam se osećala tako hrabro. Na kraju krajeva, nije trebalo da budem tu, u njegovoj kući, i definitivno nije trebalo da slušam kako se svađaju.

Mladić je zakoračio ka meni, a ja sam uzmakla. Oči su mu bile mrtve, ali usne su mu bile crvene, pune i vrlo žive. *Ovaj momak će mi slomiti srce ako mu to dozvolim.* Glas je došao odnekud iz moje glave, a ta misao me je zapanjila jer nije nimalo imala smisla. Nikad pre nisam se zaljubila, i bila sam previše uznemirena da bih primetila boju njegovih očiju ili njegovu frizuru, a kamoli da mi se jave osećanja prema tom momku.

„Kako se zoveš?“, zahtevao je da mu odgovorim. Mirisao je slasno – muževan miris mladića-muškarca, sladak znoj, kiselkasti hormoni i blag trag čistog veša, jedno od maminih mnogih zaduženja.

„Emilija.“ Nakašljala sam se i ispružila ruku. „Prijatelji me zovu Mili. Možeš i ti.“

Izraz lica otkrivao je nula emocija. „Silno si se zajebala, *Emilija.*“ Razvlačio je izgovor mog imena, rugajući se mom južnjačkom akcentu i ne dostojivši se čak ni da mi pogledom da do znanja da je video moju ispruženu ruku.

Brzo sam je povukla, ponovo pocrvenevši od sramote.

„Našla si se na pogrešnom mestu u pogrešno vreme. Ako te još jednom zateknem u kući, biće ti bolje da uz sebe imaš vreću za leš, jer odavde nećeš izaći živa.“ Progrmeo je pored mene, mišićavom rukom očešao se o moje rame.

Zagrcnula sam se o svoj dah. Pogled mi je poleteo ka starijem muškarcu, i pogledi su nam se sreli. Odmahnuo je glavom i nacerio se tako da mi je došlo da se smotam u sebe, da se sklupčam i da nestanem. Krv mu je kapala sa usne na kožnu čizmu – crnu kao njegova iznošena motociklistička jakna. Šta li je on radio na ovakvom mestu? Samo je zurio u mene, i ne pokušavajući da obriše krv.

Okrenula sam se i pobegla, osećajući kako me žuč peče u grlu, preteći da se izlije.

Nema potrebe ni da kažem da je Rozi morala da se snađe bez svojih lekova te nedelje i da moji roditelji nisu plaćeni ni minut ranije nego što je bilo dogovoreno.

To je bilo pre dva meseca.

Danas, kad sam prošla kroz kuhinju i popela se stepenicama, nisam imala izbora.

Pokucala sam na vrata Opakog. Soba mu je bila na drugom spratu, na kraju širokog zakrivljenog hodnika. Vrata su bila okrenuta ka spiralnom, kamenom stepeništu vile nalik pećini.

Nikad nisam bila ni blizu sobe Opakog, i volela bih da je tako moglo i da ostane. Nažalost, ukrali su mi udžbenik iz matematike. Ko god da je obio moj školski ormarić, sve je popupio i ostavio đubre. Prazne konzerve soka, prljave maramice, toalet-papir, omoti kondoma prosuli su se onog trena kad sam otvorila vrata ormarića.

Samo još jedno ne baš tako domišljato, ali efikasno podsećanje učenika *Ol Sejnts* srednje škole da sam ovde samo jeftina sluškinja. Ali već sam se navikla na to tako da sam jedva i pocrvenela. Kada su svi pogledi u hodniku poleteli ka meni, cerekanje i kikot krenuli iz svakog grla, digla sam glavu i odmarširala pravo na sledeći čas.

Ol Sejnts srednja škola bila je puna razmaženih, privilegovanih grešnika. Škola u kojoj ako se ne obučeš kako treba, nisi dobro došao. Rozi se bolje snašla od mene, hvala dragom bogu. A ja sa svojim južnjačkim razvlačenjem reči, nemarnim stilom odevanja, i sa netrpeljivošću jednog od najpopularnijih momaka u školi – Opakog Spensera – nisam se uklopila.

I što je po mene bilo još gore, *nisam želela* da se uklopim. Ti klinici me nisu impresionirali. Nisu bili ni fini, ni ljubazni, ni dobri ni posebno pametni. Nisu imali one kvalitet koje sam tražila kod prijatelja.

Ali udžbenici su mi bili potrebni ako sam mislila da pobegnem odavde.

Pokucala sam triput na vrata od mahagonija spavaće sobe Opakog. Motajući usnu prstima, trudila sam se da udahnem što je više moguće kiseonika, ali to nije nimalo pomoglo da mi se umiri dobivanje pulsa u žili na vratu.

Molim te, nemoj da si tu...

Molim te nemoj da budeš kreten...

Molim te...

Tih zvuk provukao se ispod vrata, i telo mi se napelo.

Kikot.

Opaki se nikad nije smejao. Jedva da je umeo i da se nasmeši. Ne. Glas je nesumnjivo bio ženski.

Čula sam kako promuklim glasom šapuće nešto što se nije moglo jasno razaznati i od čega je ona uzdahnula. Naćulila sam uši i nervozno protrljala ruke o žuti šorts od teksasa koji mi je pokrивao butine. Od svih mogućih scenarija, ovaj je bio najgori.

On.

Sa nekom devojkom.

Koju sam mrzela i pre no što sam znala kako se zove.

Nije to imalo smisla, ali u meni je rastao apsurdan gnev.

On je očigledno bio tu, a ja sam bila devojka na zadatku i u misiji.

„Opaki?“ Pozvala sam ga, trudeći se da umirim glas. Ispravila sam kičmu, iako nije mogao da me vidi. „To sam ja, Mili. Izvini što ti smetam i to sve. Htela bih da pozajmim tvoju knjigu iz matematike. Moja se izgubila a stvarno mi je važno da se spremim za sutrašnji pismeni zadatak.“ *Bože sačuvaj, ti nikad nisi ni učio za pismene zadatke*, tiho sam uzdahnula.

Nije odgovorio, ali čula sam oštar uzdah – devojački – i šuštanje tkanine i zvuk zakopčavanja rajsferšlusa. Ili otkopčavanja, to nisam tačno mogla da odredim.

Zažmurila sam i naslonila se čelom na hladno drvo vrata.

Zagrizi metak. Progutaj ponos. Sve ovo neće biti važno za nekoliko godina. Opaki i njegove budalaštine biće, davna, daleka sećanja, oholi Todos Santos samo prašinom pokriveni deo prošlosti.

Moji roditelji oberučke su prihvatili ponudu za posao koji su dobili od Džozefine Spenser. Odveli su nas preko pola kontinenta do Kalifornije da bismo dobili bolje zdravstveno osiguranje uz dodatnu prednost – besplatan smeštaj. Mama je bila Spenserovima kuvarica/domaćica, a tata je bio baštovan i domar. Prethodni par koji je tu živio dao je otkaz, što nije bilo nikakvo čudo. Prilično sam sigurna da ni moji roditelji nisu uživali u ovom poslu. Ali takve poslovne ponude bile su retke, a mama Džozefine Spenser bila je prijateljica sa sestrom moje bake, i tako su moji dobili posao.

Planirala sam da uskoro odem odatle. Da budem preciznija; čim me prime na neki od koledža van Kalifornije na koje sam se prijavila. I da bi se to ostvarilo bilo je potrebno da dobijem stipendiju.

A da bih dobila stipendiju morala sam da imam opasne ocene. A za dobre ocene trebale su mi knjige i udžbenici.

„Opaki“, pozvala sam ga po njegovom glupom nadimku. Znala sam da mrzi svoje pravo ime, iz razloga koji su bili van mog poimanja, nisam htela da ga uznemirim. „Uzeću knjigu i iskopiraću jednačine koje su mi potrebno stvarno brzo. Biće kratko kod mene. Molim te.“ Progutala sam knedlu jada koja mi se okretala u grlu. Već je bilo dovoljno grozno što su mi ukrali stvari – *ponovo* – a još sam morala i Opakog da molim za uslugu.

Kikot se pojačao. Visok, vrištav zvuk probio mi je bubne opne. Prsti su me zagolicali, došlo mi je da otvorim vrata i da se bacim na njega pesnicama.

Čula sam kako stenje od zadovoljstva i znala sam da to nema nikakve veze sa devojkom koja je bila sa njim. Voleo je da me kinji. Još od našeg prvog susreta na vratima biblioteke pre dva meseca, kao da se trudio da me svakom prilikom podseti da nisam dovoljno dobra.

Da nisam dovoljno dobra za njegovu vilu.

Da nisam dovoljno dobra za njegovu školu.

Da nisam dovoljno dobra za njegov *grad*.

I što je najgore, to nije bila metafora. To je zaista bio njegov grad. Baron Spenser Mlađi – zvani Opaki zbog svog bezobzirnog ponašanja – bio je naslednik jednog od najvećih bogatstava u Kaliforniji. Spenserovi su posedovali gasovod, pola centra Todosa Santosa – uključujući šoping-mol – i tri zone sa bezbroj poslovnih zgrada. Opaki je imao dovoljno para da njima obezbedi deset narednih generacija svoje porodice.

Ali ja te pare nisam imala.

Moji roditelji bili su sluge. Morali smo da zaradimo svaku paru. Nisam očekivala da ima razumevanja. Klinci naslednici fondova nikad ga nisu imali. Ali pretpostavljala sam da će se barem pretvarati poput ostalih.

Obrazovanje mi je bilo važno, i u tom trenutku osećala sam da mi ga uskraćuju.

Jer su mi bogati ukrali knjige.

Jer konkretno ovo bogataško dete nije htelo da otvori vrata svoje sobe da bih nakratko mogla da pozajmim udžbenik.

„Opaki!“ Ojađenost me je nadvladala i tresnula sam dlanom po njegovim vratima. Ignorišući što mi je od toga zapulsiralo u zglobu, nastavila sam, ogorčeno. „Otvori!“

Bila sam blizu toga da se okrenem i odem. Čak i ako je to značilo da ću morati da sednem na bicikl, odvezem se na drugi kraj grada i da pozajmim knjige od Sidni. Ona je bila moja jedina prijateljica u školi, i jedina koja mi se sviđala u razredu.

Ali onda sam čula kako se Opaki smeje i znala sam da je to na moj račun. „Volim kad puziš. Preklinji i daću ti“, rekao je.

I nije to rekao devojci u svojoj sobi.

Rekao je meni.

Odlepila sam. Izgubila sam kontrolu. Iako sam znala da je to pogrešno. Da time pobeđuje.

S treskom sam otvorila vrata i zakoračila u sobu, daveći kvaku šakom, tako da su mi zglavci na prstima pobeleli.

Pogled mi je poleteo ka njegovom velikom krevetu, jedva zastavši da upije predivni mural iznad – četiri bela konja koja galopiraju kroz tamu – i elegantan nameštaj. Krevet mu je

izgledao kao tron, stajao je nasred sobe, velik i visok sa draperijama od mekog crnog satena. Opaki je sedeo na ivici duška i držao u krilu devojkicu koja je sa mnogom išla na časove fizičkog. Zvala se Džordžija a njeni su posedovali više od pola vinograda Karmel Velija. Džordžijina duga plava kosa padala je ne nje-gova široka ramena a njen karipski ten savršen i gladak isticao se na Opakovom bledilu.

Njegove tamnoplave oči – toliko tamne da su bile gotovo crne – srele su se s mojim pogledom dok ju je i dalje ljubio halapljivo – jezik mu je više puta izronio – kao da je napravljena od šećerne vune. Trebalo je da skrenem pogled, ali nisam mogla. Bila sam zarobljena njegovim zurenjem, potpuno nesposobna da se pokrenem od očiju nadole. Zato sam izvila obrvu, pokazujući da nimalo ne marim, da me je baš briga.

Samo što to nije bilo tačno. Marila sam i te kako.

Do te mere da sam nastavila besramno da buljim u njih. U njegove upale obraze dok je zabijao jezik duboko u njena usta. Njegov vatreni, podrugljivi pogled nije se odvajao od mog, odmeravajući me i izazivajući me da preduzmem nešto. Osetila sam kako mi telo treperi na meni nepoznat način pod njegovim činima. Slatka, opora izmaglica. Bilo je to erotično, nepoželjno i potpuno neizbežno. Htela sam da se oslobodim, ali nisam mogla.

Stisak na kvaki se pojačao. Progutala sam knedlu. Pogled mi je pao na njegovu ruku, kad ju je zgrabio za struk i stisnuo razigrano. Ja sam stisnula svoj struk kroz žuto-belu tkaninu majice sa suncokretima.

Šta mi je? Bilo mi je nepodnošljivo da gledam kako ljubi drugu devojkicu, a istovremeno i uvrnuto fascinantno.

I htela sam to da gledam.

I nisam htela to gledam.

Bilo kako bilo, nisam mogla to da ne vidim.

Priznajući poraz, trepnula sam i digla pogled ka crnoj Rajders kapi koja je visila s naslona za ruke stolice.

„Treba mi tvoja knjiga iz matematike, Opaki“, ponovila sam. „Ne idem bez nje.“

„Gubi se napolje, jebote, Poslugo“, rekao je u Džordžijina zakikotana usta.

Bodlja mi se okrenula u srcu, ljubomora mi je napunila grudi. Nisam mogla da razumem tu svoju fizičku reakciju. Bol. Posramljenost. *Požudu*. Mrzela sam Opakog. Bio je grub, bezosećajan, mrzak. Čula sam da mu je majka umrla kad je imao devet godina, ali sad je imao osamnaest i imao je dobru maćehu koja mu je dozvoljavala da radi šta god hoće. Džozefina je ostavljala utisak slatke, ljubazne, brižne žene.

Nije imao razloga da bude ovako okrutan, a ipak bio je takav prema svima. Posebno prema meni.

„Neću.“ Bes je dobio u meni, ali spolja sam ostala uzdržana. „Udžbenik iz matematike.“ Rekla sam sporo kao idiot, kakav sam po njegovom mišljenju bila. „Samo mi reci gde je. Ostaviću ti ga pred vratima kad završim. Tako ćeš me se najlakše otarasiti i vratiti... svojim aktivnostima.“

Džordžija se igrala njegovim rajsferšlusom u beloju, tesnoj haljini već otkopčanoj pozadi. Zarezala je i odgurnula se od njegovih grudi na tren i zakolutala očima.

Stisla je usne u neodbravajuće pućenje. „Stvarno? Mindi?“ Ime mi je bilo Mili i ona je to znala. „Zar nemaš pametnija posla? Nisi ti kvalifikovana za njegovu ligu.“

Opaki me je ispitivački gledao s arogantnim osmehom. Bio je tako vraški zgodan. Nažalost. Crna kosa, sjajna i moderno ošišana, kraća sa strane i duža gore. Oči, indigoplave, bezdane u svojoj dubini, iskričave i neumoljive, nepopustljive, bešćutne. Ten tako bleđ da je izgledao kao duh.

Pošto sam se bavila slikanjem, često sam se divila njegovom liku. Uglovi, linije njegovog lica, oštra struktura kostiju. Ivice definisane i pravilne. Bio je stvoren da bude naslikan. Remek-delo prirode.

I Džordžija je to znala. Čula sam je nedavno kako priča o njemu u svlačionici nakon časa fizičkog. Njena drugarica je rekla: „Lep momak.“

„Da, ali ružna ličnost. Ima gadnu narav“, Džordžija je brzo dodala. Tren tišine prošao je pre no što su obe prsle u smeh.

„Koga je briga za ličnost?“ Džordžijina prijateljica je zaključila. „I dalje bih ga rado imala.“

Najgore od svega bilo je što joj nisam zbog toga mogla zameriti.

Bio je zgodan i bogat – popularan momak koji se oblačio i govorio tačno kako treba. Savršen predvodnik *Ol Sejntsa*. Vozio je dobra kola – mercedes – i imao mističnu auru pravog alfa-mužjaka. Uvek je sva pažnja bila usmerena ka njemu. Čak i kad je ćutao.

Glumeći dosadu, prekrstila sam ruke i naslonila se kukom na dovratnik. Zurila sam kroz prozor, znajući da će mi se suze pojaviti ako budem gledala pravo u Džordžiju.

„Za njegovu ligu?“ Narugala sam se. „Ja čak nisam u istoj igri. Ja ne igram prljavo.“

„Igraćeš, kad te jednom pritisnem“, Opaki je odsekao tonom ravnim i ozbiljnim. Imala sam osećaj kao da mi je kandžama izvadio utrobu i bacio je na svoj besprekorni parket od tamnog, tvrdog drveta.

Treptala sam sporo, trudeći se da izgledam blazirano. „Udžbenik iz matematike?“ Zatražila sam po dvestoti put.

Verovatno je zaključio da me je dovoljno za danas mučio. Nakrivio je glavu u stranu ka rancu ispod stola. Prozor iznad gledao je na stan za posluđu gde sam živela, omogućavajući mu savršen pogled pravo na moju sobu. Dosad sam ga dvaput uhvatila kako bulji u mene s prozora, i zapitala sam se zašto.

Zašto, zašto, zašto?

Toliko me je mrzeo. Intenzitet njegovog pogleda spržio bi me kad god bi me pogledao, što nije bilo onoliko često koliko bih volela. Ali pošto sam bila osetljiva devojka, nikad sebi nisam dopuštala da o tome razmišljam.

Odmarširala sam do Živanšijevog gumom ojačanog ranca koji je nosio u školu svakog dana, otpuhнула kad sam ga otvorila i bučno uzela da preturam po njegovim stvarima. Bilo mi

je drago što sam im okrenuta leđima. Trudila sam se da prenebregnem uzdahe, stenjanje, mljackanje i cmokanje.

Istog sekunda kad su mi prsti dodirnuti poznate plavo-bele korice udžbenika iz matematike, ukočila sam se. Zurila sam u cvet trešnje koji sam nažvrljala sa strane. Bes mi je zatreperio kičmom, proleteo venama, nateravši me da stisnem šake u pesnice. Krv mi je šištalala u ušima, disanje mi se ubrzalo.

On mi je obio ormarić.

Drhtavim prstima izvadila sam knjigu iz ranca Opakog. „Ti si mi ukrao udžbenik iz matematike?“ Okrenula sam se ka njima. Svaki mišić u mom telu se napeo.

Ovo je bila eskalacija. Otvoren napad. Opaki me je uvek mučio, ali nikad me nije ovako ponizio. Ukrao je moje stvari i napunio mi ormarić kondomima i upotrebljenim toalet-papirom, zaboga.

Pogledi su nam se sreli. Gurnuo je Džordžiju s krila kao da je željno kučence s kojim se izigrao, i ustao. Zakoračila sam ka njemu. Sad smo stajali nos uz nos.

„Zašto mi to radiš?“ Prosiktala sam, prelećući pogledom po njegovom praznom, kamenom izrazu lica.

„Zato što mogu“, ponudio je odgovor, nacerivši se da sakrije sav bol u pogledu.

Šta te to izjeda, Barone Spenseru?

„Zato što je to zabavno?“, dodao je dok je uz osmeh dobacio Džordžiji jaknu. I ne pogledavši je, dao joj znak da ode.

Očigledno nije bila ništa više od scenskog rekvizita. Sredstvo za postizanje cilja. Hteo je da me povredi.

I uspeo je.

Nije trebalo da me bude briga zašto se tako ponašao. Time se ništa nije menjalo. Suština je bila u tome da sam ga mrzela. Toliko sam ga mrzela da me je hvatala mučnina što mi se toliko sviđa kako izgleda, i na terenu i van njega. Mrzela sam svoju plitkost, budalastost koja je volela način na koji mu se vilica stegne kad se bori s osmehom. Mrzela sam što volim pametna, visprena zapažanja koja je iznosio na časovima. Mrzela sam što

je cinični realista dok sam ja bila beznadežni idealista, a i dalje sam volela svaku misao koju je naglas izgovorio. I mrzela sam što jednom nedeljno, svake nedelje, moje srce poludi u grudima jer sam podozrevala da bi on mogao biti *onaj pravi*.

Mrzela sam ga i bilo je očigledno da i on mene mrzi.

Mrzela sam ga, ali još više sam mrzela Džordžiju jer nju je ljubio.

Znajući vrlo dobro da se ne smem s njim potući – moji roditelji su radili ovde – ugrizla sam se za jezik i izjurila na vrata. Stigla sam samo do praga pre no što me je njegova tvrda šaka uhvatila za lakat, okrenula me i bacila moje telo na njegove čelične grudi. Progutala sam uzdah.

„Bori se“, zarežao je u moje lice, nozdrve su mu se raširile kao u divlje zveri.

Otresla sam se njegovih ruku, stisnuvši knjigu iz matematike na grudi kao da mi je štiti. Odjurila sam iz sobe i nisam stala da dođem do daha sve dok nisam stigla do stana za posluđu. Silovito otvorivši vrata, uletela sam u svoju sobu, zaključala vrata i bacila se na krevet sa teškim uzdahom.

Nisam zaplakala. Nije bio dostojan mojih suza. Ali bila sam ljuta, uznemirena i da, pomalo slomljena.

U daljini, čula se muzika iz njegove sobe, sve glasnija svakog trena dok je do maksimuma pojačavao zvuk. Trebalo mi je nekoliko taktova da prepoznam pesmu. „Stop Crying Your Heart Out“ od Oejzisa.

Nekoliko minuta kasnije, čula sam Džordžijin crveni kama-ro sa automatskim menjačem – zbog kojeg joj se Opaki stalno podsmevao jer, *Ko, dokurca, kupuje kamaro sa automatskim menjačem?* – odleće sa imanja prilazom za kola sa tri trake. I to je takođe zvučalo ljutito.

Opaki je bio opak. Šteta što je moja mržnja prema njemu bila umotana u tanku opnu nečega što je imalo ukus ljubavi. I obećala sam sebi da ću je probiti, pocepati i pustiti s lanca čistu mržnju. *On me*, obećala sam sebi, *nikad neće slomiti*.

Druge poglavlje

OPAKI

Deset godina ranije

BILO JE TO ISTO staro sranje u mojoj kući, samo drugi vikend. Pravio sam opet žurku i mrzelo me je čak da izađem iz sobe s ekranima i igricama da bih visio sa kretenima koje sam pozvao.

Znao sam kakav haos buja s druge strane vrata. Vriska i cika devojaka u bazenu iza kuće. Grgoljenje veštačkih slapova koji se slivaju iz grčkih lukova i šljapkanje gumenih dušeka o голу, mokru kožu. Stenjanje parova koji se jebu u susednim sobama. Pakosno ogovaranje klika na sofama u prizemlju.

Čuo sam muziku – Limp Bizkit – i ko je, jebote, imao muda da pusti mlitavi, bedni Bizkit na mojoj žurci?

Mogao sam da čujem pesmu do kraja da sam to želeo, ali nisam *slušao*. Zavaljen na *Ving Laundž* stolici ispred televizora, raširenih nogu, pušio sam džoint i gledao japanski animirani pornić.

Desno od mene stajalo je pivo, ali nisam ga ni naćeo.

Ispod stolice, devojka na kolenima masirala mi je butine, ali ni nju nisam naćeo.

„Opaki“, počela je da prede, primakavši se mojim preponama. Polako se popela, opkoračivši me u krilu.

Preplanula bezimena crnka u jebi-me haljini. Izgleda je kao Alisija ili kao Lucija, možda. Pokušala je da uđe među navijačice prošlog proleća. Nije uspela. Ova žurka je, pretpostavljam bila prvi zalogaj popularnosti za nju. Time što bi se smuvala sa mnom, ili sa bilo kim drugim u ovoj sobi, našla bi prečicu da višeg statusa u školi.

I upravo iz tog razloga, nimalo me nije zanimala.

„Super je ovde u sobi s igricama. Ali, možda bi mogli da odemo negde gde je mirnije, gde je manja gužva.“

Otresao sam pepeo. Pao je kao pahuljica prljavog snega u pepeljaru na naslonu stolice. Vilica mi se stegla. „Ne.“

„Ali, sviđaš mi se.“

Foliranje. Niko me nije voleo, i ne bez razloga.

„Ne ulazim u veze“, rekao sam na autopilotu.

„Kao da ja to ne znam. Možemo malo da se zabavimo.“ Groknula je, nasmejavši se neprivlačno. Iznerviralo me je što se toliko trudi.

Samopoštovanje je bilo važna stavka u mojoj knjizi života.

Namrštio sam se dok sam razmišljao o njenoj ponudi. Naravno, mogao bih da je pustim da mi pruži oralno zadovoljstvo, ali nisam bio toliko glup da poverujem u njen ravnodušan nastup. Sve one su htele nešto više.

„Bolje da odeš“, rekao sam prvi i poslednji put. Nisam joj ja tata. Nije moja dužnost da joj govorim da se čuva momaka poput mene.

Napučila je usne, dureći se, spojivši ruke iznad mog vrata i pomerivši se napred u mom krilu. Njen izloženi dekolte pritisnuo se uz moje grudi. Oči su joj usplamtele od odlučnosti. „Ne idem odavde bez jednog od vas.“

Izvio sam obrvu, izbacujući dim kroz nos, pogled mi je zastrla dosada. „Onda bolje idi kod Trenta ili Dina, jer ja te ne jebem večeras, dušo.“

Alisija-Lucija je ustala, konačno shvativši šta joj govorim. Otišla je do bara njišući kukovima sa lažnim osmehom, koji se mrvio sa svakim njenim korakom u onim visokim štiklama, i smučkala je sebi sranje od koktela ni ne pogledavši šta sipa u vitku čašu. Oči su joj sijale dok je skenirala pogledom sobu, pokušavajući da odredi koji je od mojih prijatelja – mi smo bili Četvorica zgodnih guzica *Ol Sejntsa* – voljan da bude njena ulaznica za popularnost.

Trent se izvalio na kauč s moje desne strane, napola je sedeo napola ležao dok mu je neka kokoška mlela kurac, zajahavši ga sa majicom spuštenom do struka. Sise su joj gotovo komično poskakivale. Nabio je flašu piva u usta i zajebavao se sa svojim telefonom, smoren. Din i Džejni sedeli su na dvosedu s druge strane i raspravljali se o nečemu u vezi sa fudbalskom utakmicom sledeće nedelje. Ni jedan ni drugi nisu pipnuli devojke koje smo doveli u sobu.

Od Džejmija sam to i očekivao. Bio je opsednut našom nastavnicom engleskog gospođicom Grin. Nisam imao razumevanja za tu njegovu novu, sjebanu fascinaciju, ali nikad mu ni reč ne bih rekao. Din mi, s druge strane, nije bio jasan. Nisam imao pojma šta ga muči. Zašto nije dohvatio neko dupe i bacio se u akciju kao obično.

„Dine, druže, gde ti je pičetina za večeras?“ Trent je bio eho mojih misli. Povlačio je palcem po ajpodu, pregledajući plej-listu. Beznadežno nezainteresovan devojkom koju je jebao.

Pre no što je Din stigao da mu odgovori, Trent je gurnuo devojku sa sebe u pola naboda i potapšao je nežno po glavi kad se prevalila na sofu. Usta su joj i dalje bila otvorena, napola od zadovoljstva napola u šoku.

„Izvini. Večeras me ništa ne loži. Zbog gipsa.“ Pokazao je pivskom flašom na slomljen članak, izvinjavajuće se smeškajući svojoj kompanjonki u jebanju.

Od nas četvorice, Trent je bio najfiniji.

To je sve govorilo o nama.

Ironija je bila u tome što je Trent imao najviše razloga da bude zao. Bio je sjeban, i znao je to. Nije bilo šanse da ode na koledž bez fudbalske stipendije. Imao je grozne ocene, a njegovi roditelji nisu imali para ni kiriju da plaćaju a kamoli da ga pošalju na fakultet. Njegova povreda je značila da ostaje u južnoj Kaliforniji i da će se, ako bude imao sreće, dohvatiti nekog posla za koji škola nije potrebna, i da će se vratiti u svoj sirotinjski komšiluk nakon što je proveo četiri godine sa nama, bogatim klercima iz Todos Santosa.

„Dobar sam, čoveče.“ Dinov osmeh bio je opušten, ali ne i tapkanje nogom. „U stvari, ne daj da te stvari zavaraju. Jesi me čuo?“ Nacerio se nervozno, ispravivši se.

Upravo u tom trenutku, vrata su se otvorila iza mene. Ko god da je ušao nije se potrudio da pokuca. Svi su znali da u ovu sobu nemaju pristupa. Ovo je bilo samo za Zgodne guzice. Pravila su bila jasna. Ukoliko nisi pozvan, nema ulaska.

Devojke u sobi zabuljile su se u vrata, ali ja sam nastavio da duvam i žarko sam želeo da se Lucija-Alisija odmakne od šanka. Trebalo mi je pivo a nisam bio raspoložen za priču.

„Zdravo!“ Din je mahnuo osobi koja je ušla. I kunem se čitavo njegovo glupavo telo se nasmešilo.

Džejni je klimnuo glavom pristojno, ispravio se i poslao mi pogled koji na ovom nivou omamljenosti nisam mogao odgonetnuti. Trent je okrenuo glavu, takođe promrmljavši pozdrave.

„Ko god je na vratima, bolje bi mu bilo da je doneo picu i da ima pičkicu od zlata ako neće da naglavačke izleti napolje.“ Zaškrgutao sam zubima, konačno pogledavši preko ramena.

„Ćao, svima.“

Kad sam čuo glas, nešto čudno mi se dogodilo u grudima.

Emilija. Slugina ćerka. *Šta će ona ovde?* Nikad nije izlazila iz stana za posluđu kad sam pravio žurke. Osim toga, nije me ni pogledala otkako je izjurila iz moje sobe s knjigom iz matematike prošle nedelje.

L. Dž. Šen
OPAKI MOMAK

Za izdavača
Dejan Papić

Urednik
Srđan Krstić

Lektura i korektura
Vladimir Stokić, Dragoslav Basta

Slog i prelom
Saša Dimitrijević

Dizajn korica
Nevena Mišković

Tiraž
2.000

Beograd, 2020.

Štampa i povež
SD Press, Smederevo

Izdavač
Laguna, Beograd
Resavska 33
Klub čitalaca: 011/3341-711
www.laguna.rs
e-mail: info@laguna.rs

CIP – Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.111(73)-31

IIIЕH, JI. II.

Opaki momak / L. Dž. Šen ; preveo Saša Novaković. - Beograd : Laguna, 2020 (Smederevo : SD press). - 350 str. ; 20 cm

Prevod dela: Vicious / L. J. Shen. - Tiraž 2.000.

ISBN 978-86-521-3818-0

COBISS.SR-ID 18489097